

[H. C. Toft.]
 også her er der som nævnt af hr. Kampmann sket en indsnævring, idet arealer inden for 150 m fra beboelsesbygninger undtages. Af ministerens skriftlige fremsættelse fremgår det, at der har været rejst tanker om en åbning af skovene ved en frivillig aftale mellem skovejere og kulturministeriet. Jeg vil gerne udtrykke det konservative folkepartis ønske om at nå frem til en frivillig overenskomst, idet dette også imødekommer et ønske fra de skovejere, der allerede i dag har åbnet skovene for publikum, og det gælder jo omkring 90 pct. af skovene.

Den frie adgang til vore strande her vi i dag, men af hensyn til almenheden, der har et stort behov for at kunne opholde sig på de danske strande for at bade, er det rimeligt, at denne mulighed nu opnås gennem lovgivningen. I henhold til det oprindelig fremsatte lovforslag måtte ophold ikke finde sted ud for beboelsejendomme, der lå 40 m eller derunder fra strandbredden, men denne afstand foreslås nu udvidet med 25 pct. op til 50 m, således at generne for ejerne af de pågældende ejendomme skulle blive mindre.

De øvrige ændringer i forhold til det oprindelig fremsatte lovforslag kan vi ligeledes godkende; de dele af dansk industri, hvis produktion er direkte afhængig af forekomster i jorden, som de udnytter i produktionen, har naturligvis en væsentlig interesse i en lovgivning, der åbner mulighed for at fryse en naturtilstand fast, hvorved deres produktionsmuligheder kan blive begrænset. Derfor bør det også fremhæves ved denne lejlighed, at lovforslaget ikke generelt låser tilstandene fast, og at loven ikke stiller denne del af industrien i en position, der overalt lukker af for dens muligheder. Det ville også skabe utålelige tilstande ikke blot for de pågældende virksomheder, men også for bygge- og anlægsarbejder, som i stort omfang skal udføres i de kommende år, hvor der skal bruges cement, kalk, moler og mange andre materialer, som vi finder i den danske jord. Derfor er det vor opfattelse, at der må finde en afvejning sted mellem fredninger og mulighederne for industriel udnyttelse, og denne afvejning vil altså bestå i, at dele af danske landskaber skal skånes, medens andre dele må udnyttes til gavn for den danske befolkning.

Ved første behandling før sommerferien gav jeg udtryk for et ønske om, at vi gennem lovgivningen også kunne nå frem til, at der dog sættes en vis tidsbegrænsning for en fredningssags behandling ved første instans, idet jeg henviste til en sag, som jeg havde kendskab til, der havde stået på i over 8 år; jeg fandt ikke dette rimeligt. Af lovforslaget fremgår det, at der til fredningsnævnene vælges en suppleant både for formanden, der skal være dommer, og for de øvrige medlemmer; jeg vil derfor gerne under udvalgsbehandlingen have undersøgt, om der kan skabes mulighed for, at suppleanterne i områder af landet, hvor sagernes behandling varer særlig længe, kan komme i funktion, for at man derigennem kan få løst den opgave, som jeg mener bør løses: at fredningssagernes varighed begrænses.

Jeg skal med disse bemærkninger tilsige det konservative folkepartis velvilje til en positiv behandling af naturfredningslovforslaget.

Jens Chr. Christensen: Jeg kunne egentlig nøjes med at henvise til mine udtalelser fra sidst vi behandlede naturfredningslovgivningen, nemlig den sidste dag inden sommerferien, og så føje til, at det lovforslag, vi behandler i dag, på ret væsentlige punkter har taget hensyn til en hel del af de ønsker, som jeg ved sidste lejlighed fremsatte, og taget hensyn til ønsker på områder, hvor det efter min mening ikke skader eller væsentlig forringer det formål, som denne lovgivning skal tjene. Det drejer sig om §§ 54, 55 og 56, de paragraffer, hvorefter offentligheden eller almenheden skal have tilladelse til udnyttelse af privatejede arealer. Jeg erkender nødvendigheden af at give vore medborgere mulighed for i videre udstrækning, end tilfældet er nu, at kunne færdes ude i naturen. Jeg vil da også gerne føje til, at det ikke gerne skulle etableres på en sådan måde, at det vil volde for mange gener for grundejerne, og at de indgreb, der må foretages over for grundejerne, gerne skulle være så få som muligt.

Vi ved jo alle sammen, at vi her i Danmark har en meget skøn natur. Det er vel navnlig i Jylland, og det er jo naturen i Jylland, der endnu er uberørt — man har vel lignende naturskønheder her på Sjælland, men her er naturen mindre uberørt